

kan det, er, at de begge maatte give op, da Krigen kom, da de vanskelige Forhold kom, og saa maatte man tage Socialismen, tage socialistiske Reforme til Hjælp. Og jeg maa sige, at det ærede Medlem da indførte en Æra, som var udmærket i Overensstemmelse med Tidens Krav, og som virkelig gavtede Landet overordentligt. Det skylder vi det ærede Medlem Tak for, og jeg synes, det ærede Medlem skulde have fortsat paa den udmærkede Bane, han da var inde paa. Det ærede Medlem har en Gang senere, i Fjor, tror jeg, det var, da en Professor fra Kristiania holdt et Foredrag i Studenterforeningen her i Byen om Bolschevismen, efter et Referat i „Politiken“ udtalt sig om, at naar han skulde indvende noget imod Bolschevismen, var det først og fremmest dette, at den vilde hindre Socialismen i at blive gennemført. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem vil vedkende sig dette Referat; „Politiken“ har jo i Regelen ikke faaet Attest for at være et paalideligt Blad, og det er muligt, at „Politiken“ har givet et forkert Referat; jeg skal derfor ikke forekaste det ærede Medlem det, men i hvert Fald, saaledes stod der den Gang i „Politiken“, og jeg kunde udmærket tænke mig, at det ærede Medlem vilde gaa efter den Linie, for jeg synes, det vilde være en ganske naturlig Fortsættelse af det ærede Medlems udmærkede Arbejde som Indenrigsminister. Det synes imidlertid ikke at være Tilfældet, for nu erklærede det ærede Medlem, at han ikke kan tænke sig Socialismen gennemført; han tænker sig, at Resultatet af de Reforme, der maatte blive gennemført, skal blive en udpræget Liberalisme og ikke Socialisme.

Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg var doktrinær eller, som han udtrykte sig, bureaukratisk Socialist. Det er saa langt fra Tilfældet, og det ærede Medlem skal endelig ikke tro, at det er mig fremmed at arbejde sammen med andre Partier, heller ikke at arbejde sammen med radikale Venstremænd, naar de virkelig har radikale Venstreanskuelser. Jeg kan i saa Henseende henvise til, at jeg aldrig har haft noget udestaaende med det radikale Venstres Repræsentant i Ribe Amt, det ærede Medlem, Hr. Valdemar Nielsen, saa vidt jeg husker da, og jeg har i 20 Aar arbejdet sammen med en radikal Venstremænd, nu afdøde Sagfører Nonboei Esbjerg, som var en meget frisindet Mand og en meget begavet Mand; jeg ved ikke af, at vi har haft noget udestaaende med hinanden undtagen med Hensyn til Afholdssagen, ellers har vi i politisk Henseende kunnet arbejde udmærket sammen.

I øvrigt maa jeg sige, at det ærede Medlem er selv ganske inkonsekvent, naar han taler om Samarbejde; for medens han ellers bebrejder mig, at jeg er doktrinær eller bureaukratisk Socialist, der ikke kan indlede det fornødne Samarbejde, siger han selv paa Forhaand, at han kan arbejde sammen med Socialdemokrater, og han kan arbejde sammen med et moderat Venstre eller Venstre, han kan blot ikke arbejde sammen med Konservative. Det synes jeg er en ganske inkonsekvent Udtalelse, for Parlamentarisme forudsætter Samarbejde med alle Partier, forudsat at der er noget, man kan enes om, naturligvis, og hvorfor skulde man ikke kunne enes med de Konservative, naar der var noget, der var fælles for de forskellige Partier? Jeg kan da sige, at jeg har aldrig været bange for at arbejde sammen med de Konservative. Under Krigen arbejdede vi i Esbjerg sammen, Socialdemokrater og Konservative, imod Venstre og Radikale. Venstre og Radikale er jo ude i Kommunerne ganske ens, der er de de mest fedtede overfor Arbejderne, baade Venstremænd og Radikale; de vil jo aldrig være med til ordentlig Alderdomsunderstøttelse, de vilde ikke være med til ordentlige Dyrtdsforanstaltninger under Krigen. Socialdemokrater og Konservative gennemførte i Esbjerg under Krigssituationen og Dyrtdssituationen, at vi af Kommunens Midler bevilgede ca. 10 Mill. Kr. til Boligbyggeri, til Dyrtdsforanstaltninger, til hvad der overhovedet skulde til paa Grund af Krigssituationen og Dyrtden. Saa vidt jeg mindes, er de Konservative aldrig paa et eneste Punkt gaaet imod disse Foranstaltninger i Esbjerg, hvorimod Venstre og den radikale Repræsentant stadig gik imod og ikke kunde være med til disse efter Tidens Forhold nødvendige Foranstaltninger. Jeg er derfor ikke fremmed for Samarbejde med andre Partier; det kan jeg saa udmærket gaa med til, men jeg bebrejder det ærede Medlem, at han er saa doktrinær, at han kun kan forhandle til een Side og ikke til en anden. Det ærede Medlem er med Rette stolt af sine Aner, og jeg kan godt lide Folk, der er det; det vidner om en Slægtsfølelse og en Kærlighed til Slægten, som er al Ære værd. Der er heller ikke Tvivl om, at det ærede Medlems Bedstefader har lagt et stort Arbejde i dansk Politik, og for saa vidt er det vel nok værd for hans Dattersøn at vandre i hans Fodspor. Men jeg henstiller til det ærede Medlem at lægge Mærke til, at ogsaa hans Bedstefader blev konservativ, da han havde naaet omtrent den Alder, det ærede Medlem nu har. Det er jo en